

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Pintye Péter polgármester-jelölt
Debrecen

Balanyi István polgármester-jelölt
Kecskemét

Fülöp Józsefné polgármester-jelölt
Miskolc

Nagy Attila polgármester-jelölt
Salgótarján

Kalmár Dávid polgármester-jelölt
Szolnok

Munkáspártot az önkormányzatokba

Thürmer Gyula
főpolgármester-jelölt

Gondolkodjunk!

Ugye, mondtam, hogy lesz még magából valaki! Lajos úr a piacon kommentálta így némi iróniával a főpolgármesteri jelöltségemet. Lajos úrnak nagy tisztelője vagyok, nem csak a sváb receptre készült májasa előtt meghajolva, de humora miatt is, amit a piaci évtizedek bölcsességgé érleltek.

Benjámín úr, akinél igazi parasztparadicsomot szoktam venni, is jelezte: láttam! Mármint a televíziót. Ennél bizalmasabb politikai egyetértés már visszas lenne. Ne felejtsük, a piac is olyan, mint a magyar parlament: mindenki a saját portékáját árulja. A piac javára legyen mondva: itt a minőség az első.

A piaci közvélemény-kutatást persze a helyén kell kezelni. Nem borultak a nyakamba, a helyi sajtó sem jött ki, sőt kedvenc gombaárusom is csak egy biccentéssel jelezte, hogy képbén van. Az élet sok mindenre megtanította, és különben is két hölgy kezdte fogdosni a vargányákat, aminek hatezer kilója, és az ilyen fogdosásból semmi jó nem szokott kisülni.

Elég régen járok már erre a piacra ahhoz, hogy észrevegyem a változásokat. Már nyoma sincs a pár évvel ezelőtti hitvitáknak, amikor mindenki körömszakkadtáig védte saját pártját. A piacindító bélelt kávé után páran akár meghalni is készek voltak a magyar politika csillagáért, de szerencsére feleségeik lebeszéltek őket, mondván, hogy a mártíromság nem a legkifizetődőbb elfoglaltság.

A piac mára gondolkodni kezdett. Persze, nem mindenki, és nem egyformán, de gondolkodni kezdtek. Hogy van az, hogy a gazdaság általános virágzása mellett az emberek mégsem úsznak a bőségben, az árusoknak pedig minden forintért jobban meg kell dolgozni, mint pár éve?

Lehet persze, hogy az általános virágzás nyertesei nem erre a piacra járnak, vagy akik ide járnak, még nem éltek az általános virágzás lehetőségeivel. Lehet, de szerintem nem így van.

Aztán hogy is van korrupcióval? A piaci emberek zömének van konkrét élménye arról, hogy mi kell manapság egy-egy engedély, bérleti szerződés, kölcsön megszerzéséhez. A piaci emberek nem ma jöttek le a fálvédőről, tudják, hogy amit lehet kicsiben művelni, azt lehet nagyban is, s valószínűleg művelik

is. Azt még elhiszik, hogy rablóból lehet pandúr, de utcalányokból a legkritikább esetben lesznek apácák. Szóval, a piac gondolkodni kezdett.

Azt mondom, nekik van igazuk. Itt az ideje, hogy gondolkodjunk! Harminc éve elhittük Antall Józsefnek, hogy gazdagság, jólét vár ránk, úgy fogunk élni, mint az osztrákok. Nem mondom, sokaknak bejött, de a többségnek meg nem. Egy picinykével ma is kevesebbet keresünk, mint az osztrákok, mondjuk úgy kétharmaddal.

Horn Gyula volt az igazi mesemondó. Elhittük neki, hogy

visszahoz valamit abból, ami régen jó volt. Örültünk, hogy 65 év felett nem kellett fizetni a BKV-n, és nem vettük észre, hogy Gyulánk mindent eladott a külföldnek, a bankoktól kezdve az élelmiszerboltokig.

Aztán elhittük az akkor még ifjú Fideszeseknek, hogy ők kedves, aranyos gyerekek, akik végre bearanyozzák a nagymamák és nagypapák életét. Elhittük, és nem törődünk azzal, hogy a kedves fiatalok négy év kormányzásuk alatt inkább maguk boldogulásával törődtek, mint sem velünk.

Aztán fellelegzett a társadalom, mert visszajöttek a szocialisták. Nem tudtuk, hogy ők már nem

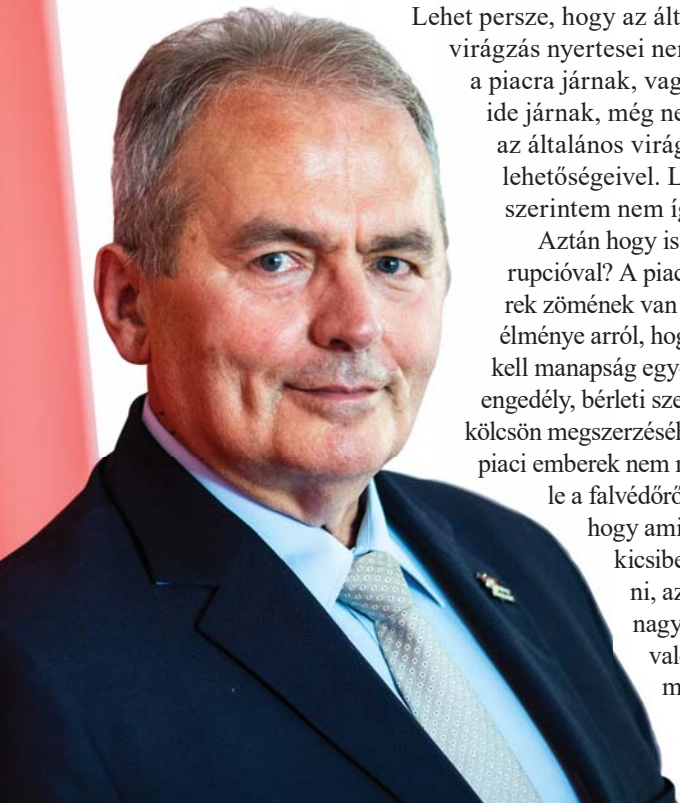
szocialisták, hanem echte liberálisok. Elhittük, hogy tanultak a múltból, és később vettük észre, hogy nem tanultak. Gyurcsányék a piacra bíztak mindent. A piac pedig nem emberbarátságáról híres. A lenyúlás, a lopás, amit az első kormányok szemérmesen műveltek, immáron állami politika lett.

De se baj, mondta szeretett népünk többsége, az új isteneknek járó új hittel és lelkesedéssel, majd a Fidesz! Hittük, hogy ezentúl több jut majd mindenkinek. Hittük, hogy nemzetünk fiai és lányai együtt emelkednek majd az európai fejlődés csúcsára. Nos, ne tagadjuk: a liberális pusztításnak véget vetettek. Sokaknak adtak is, de senkinek sem annyit, amennyit kellene. Közben egyesek arcpirító módon gazdagodnak, mi meg a növekvő árak mellett napról napra élünk. Sokan még nagyon hisznek, pedig lelkük mélyén érzik, hogy minden csoda három napig tart. Érdemes-e a Munkáspártra szavazni? Nos, gondolkodjanak! Mi sohasem hagytuk el a baloldaliságot, mi mindig az emberek mellett álltunk ki. Mi nem lettünk milliárdosok, mi tudjuk, mi kell az embereknek. Mi egy fillért se loptunk el a közvagyonból, nekünk van erkölcsi alapunk rámutatni a korruppt politikusokra. Nekünk nincs vaj a fejünkön, nem kell meghunyászkodunk. Nem kaptunk pénzt a tőkésektől, nem kell úgy táncolnunk, ahogy ők fütyülnek. Ha minden önkormányzatban csak egy munkáspárti lenne, már megérte. Ők nem fognak hallgatni, küzdeni fognak, Önökért, az emberekért!

Szóval, gondolkodjanak!

„a piac is olyan, mint a magyar parlament: mindenki a saját portékáját árulja.”

Emberibbé akarjuk tenni a politikai életet

Munkáspárti ünnepség Miskolcon

A Munkáspárt az idén Miskolcon emlékezett meg az államalapítás ünnepéről. Fülöp József Istvánné megyei elnök köszöntötte a Munkáspárt szép számban összegyűlt tagjait és barátait. Kovács Gyuláné dalokkal kedveskedett a jelenlévőknek. A gyűlés keretében sor került a párt megyei és Miskolc városi jelöltjeinek bemutatására.

Ha István rosszul dönt, ma már talán nem léteznénk

A Munkáspárt megemlékezésén Thürmer Gyula pártelnök mondott beszédet. Vannak időszakok, pillanatok, amelyek hosszú időkre, sőt örök időkre eldöntik népünk sorsát. Az államalapítás, Szent István történelmi műve ilyen volt – mondta a szónok.

Ha több mint ezer esztendeje Géza fejedelem és első királyunk, István rosszul döntenek, ma már talán nem is léteznénk. Eltűntünk volna a történelem színpadáról, beolvadtunk volna a germán és szláv népek tengerébe.

Szent István vitathatatlan érdeme, hogy államot hozott létre. A magyarság törzsi keretekben elpusztult volna. Az állami rend, a feudalizmus rendszere többet adott, mint a törzsi társadalom. Az új rendszer megnyitotta a gazdasági fejlődés távlatait az ország előtt.

Szent Istvánnak a 10-11. századi Európa két meghatározó hatalma, a Német-római Birodalom és a Bizánci Császárság között kellett megtalálnia helyünket. Első királyunk a nyugati orientációt választotta. A német császár katonáinak segítségével győzte le Koppányt, és a római pápától kapott királyi koronát.

Magyarország Istvánnak köszönhetően vált az európai kultúrkör, az európai civilizáció részévé. Magyarország Európa része lett Szent István idején. Európai ország volt a későbbi évszázadokban is. Európa része volt a szocializmus négy évtizedében is.

Magyarország nem kerülhet háborúba a kelettel, mert annak csak vesztese lehet

István azonban bölcsen felismerte, hogy Magyarország nem lehet rossz viszonyban Bizánccal. Az egyoldalú elkötelezettség, az egy pilléren álló külpolitika életveszélyes. Magyarország nem kerülhet háborúba a kelettel, mert annak csak vesztese lehet. Ha háborúba kerülünk, rajtunk semmilyen német-magyar szövetség nem segít. Mint tudjuk történelmünkben, valóban nem is segített.

Ez a több mint ezeréves magyar külpolitika alapvető tapasztalata. Ez egyben minden értelmes magyar külpolitika alapszabálya. Aki ezt megsérti, aki bármilyen megfontolásból a nyugat és a kelet közötti háborúba sodorja az országot, kárt okoz és a magyar nemzet létét veszélyezteti.

A történelem emlékezete azonban veszélyes is lehet, könnyen megtéveszthet bárkit. Történelmi tetteink büszkeségre,

magabiztosságra jogot és szilárd alapot nyújtanak. De nem érdemes veregetni a mellünket. A környező népek is megjárták a maguk útját, s itt vannak körülöttünk. I. Tomiszláv valamivel előbb lett a horvátok királya, I. Vencel pedig valamivel később a cseheké. A különbségek évtizedekben mérhetőek, de a történelmi kor végül is ugyanaz.

Veszélyes útra téved az, aki a múltat a mával azonosítja. Szent István nem a mai magyar államot teremtette meg, hanem a feudalizmusét. Nem Istvánt kell másolni, hanem István gondolatait kell megérteni. István ezeréves üzenete világos: a magyarságnak alkalmazkodnia kell a korhoz, ha élni akar.

A történelem egységes folyamat

A magyar történelemben egymást követték az államszervezés különböző formái. A kérdés mindig az volt, hogy milyen államszervezet biztosít nagyobb teret a hazai gazdaság fejlődéséhez, az emberi képességek tömeges kibontakoztatásához.

Mi a magyar történelmet egységes folyamatnak tekintjük. Ez a több mint ezer év a miénk, minden magyaré. Ebből egyes korszakok és személyek nekünk rokonszenvesek, mások pedig másoknak.

Az Osztrák-Magyar Monarchia idején épültek a vasutaink, a kórházaink és laktanyáink, a budapesti múzeumok és közintézmények, mondhatni, a történelmi Budapest egyik fele. Ezt kár lenne tagadni és nem is tagadjuk.

Olyan önkormányzatokat, amelyek az embereknek akarnak segíteni.

Olyan önkormányzatokat, ahol az emberek részesei a döntéseknek. Tudják, hogy mi zajlik a testületekben, kikérik a véleményüket, és érdemben reagálnak is rá.

Olyan önkormányzatokat, ahol az emberek hatékony ellenőrzést gyakorolhatnak a közpénzek elköltése felett.

Olyan önkormányzatokat, amelyek harmonikus társadalmi viszonyokat teremtenek. Olyanokat, amelyek nem növelik a társadalom különböző csoportjai közötti szakadékot, hanem megpróbálnak hidakat verni.

Meggyőződésünk, hogy lehet ilyen önkormányzatokat teremteni. De ehhez olyan képviselők kellene, akik a nép, az emberek érdekében, az emberekkel együtt akarnak cselekedni. Akik a képviselőiséget szolgálatnak és nem jól fizető állásnak tekintik. Akik számára a képviselői munka nem csak az üléseken való részvételt jelenti, hanem a mindennapi rendszeres és állandó kapcsolatot az emberekkel.

A Munkáspárt ezért indult az önkormányzati választásokon. Mi választási lehetőséget kínálunk az embereknek. Nem tetszik a Fidesz? Szavazz a Munkáspártra! Nem tetszik a parlamenti ellenzék? Szavazz a Munkáspártra! Nem tetszik a mai világ, akard azt a világot, amit a Munkáspárt javasol – mondotta a Munkáspárt elnöke.

A Munkáspártnak van történelmi küldetése. Mi hordoztuk és hordozzuk a jövőben is egy olyan társadalom eszméjét, ahol legfontosabb az ember.

A Munkáspárt tudja mai feladatát is. Emberibbé akarjuk tenni a politikai életet, rábírnunk a hatalmon lévőket, hogy adjanak többet az embereknek.

Segíteni akarjuk a magyar nép, a magyar nemzet fennmaradását. Az egyetlen baloldali, nemzeti és ellenzéki pártként ez ma a dolgunk.

De a történelmi Budapest másik fele a szocializmusban épült. Ha képzelhetnénk kitörölnénk a lakótelepeket, a gyárakat, és sok minden mást, nem sok maradna a térképen.

A magyar kapitalizmus a rendszerváltás utáni években sokat rombolt. Ha nem rombolták volna le a cukorgyárakat, ha nem adták volna el a nemzeti ipart, akkor ma nem kellene az ország újraiparosításáról beszélni.

Ha a magyar mezőgazdaságot nem áldozzák fel az EU-csatlakozás oltárán, ha gondos vezetőként védtek volna mindent, ami magyar, ma nem kerülne egy vagyona a paradicsom, a paprika, a fehérépa és sok minden más, ami hozzátartozik magyarságunkhoz.

Nem szeretjük a mai világ szellemiségét, de látjuk a mai államkapitalizmus eredményeit. A liberalizmus a piacra bízott mindent, az iparfejlesztéstől az egészségügyön át az oktatásig. Tovább folytatta a rendszerváltás esztelen rombolását.

Ma az államszervezés más formája érvényesült. A mai állam korlátozza a piac szerepét, természetesen a tőkés uralkodó osztály érdekében. Városaink épülnek, sőt szépülnek is. Autópályák hálózják be az országot. Korszerűbbé válik Magyarország.

Egy baj van. Az államszervezés ilyen formája sem szünteti meg a mai rendszer alapvető ellentmondását. Nevezetesen azt, hogy a legfontosabb a tőke haszna és minden más másodlagos. Nem tudjuk, milyen lesz Magyarország száz év múlva vagy akár ötven év múlva. De most nem is ez a kérdés.

Az emberekért az emberekkel

Választások lesznek október 13-án. Tudunk-e más irányt adni a magyar államiság fejlődésének, vagy legalábbis tudunk-e hatást gyakorolni rá? Ez itt a kérdés.

Mi olyan önkormányzatokat akarunk, amelyek az emberekkel az emberekért vannak.

A fák háborúja a beton ellen

A fák háborút folytatnak a beton ellen, és egyenlőre vesztesre állnak. „Az ég legyen tivéletek, Üllői-úti fák. Borítsa lombos fejetek szagos, virágos fergeteg, ezer fehér virág.” írta Kosztolányi Dezső még 1907-ben. Ma már nem írhatná. A fejlődés és az emberek nemtörődömsége már rég kipusztította a fákat az Üllői úton, és sok más helyen is Budapesten.

A városok foghíjtelkeit parkolók lepik el. Előbb-utóbb nagy házak épülnek rajtuk. A fák megint elveszítenek egy csatát.

A városokban egyre több az autó, a parkolás megoldatlan, bűz, szennyező gázok. Ültetnek fákat, sőt az elmúlt években egyre többet, de vajon zöld lesz-e Budapest egy évtized múlva? Túlél-e a fák a növekvő megpróbáltatásokat?

A Fűvészkert, ahol „a Pál utcai fiúk” csatáztak, valaha 10 hektárt foglalt el, mára 3 hektárra szorult vissza. Örülünk, hogy megvan, és bízunk benne, hogy meg is marad!

A budapesti Városliget a XIX. században a világ egyik első közparkja volt. József nádor, a királyi hatalom magyarországi képviselője bölcsen felismerte, hogy a Pest és Buda fejlődése kiűzi a fákat és virágokat a városból, és előbb-utóbb megfullad a város, ha nem születnek új parkok, terek, zöldfelületek. A Városligettel szemben valaha tüdőszanatóriumok voltak. Egyikükben Ady is betegeskedett. Vajon ki akarná tüdőbaját ma a Városligetben kezelteni?

Most átalakult a Városliget. A kultúra szigete lesz, ami jó gondolat. De maradjanak meg a fák, sőt legyen több is!

A mai életünket a piac szabályozza. Tegyük, hozzá: sajnós! Arra van pénz, ami hasznot hoz. Ami nem hoz közvetlen hasznot, arra semmi vagy nagyon kevés jut. Nem sok kell ahhoz, hogy Budapesten és néhány más nagy városban az élet elviselhetetlenné váljon.

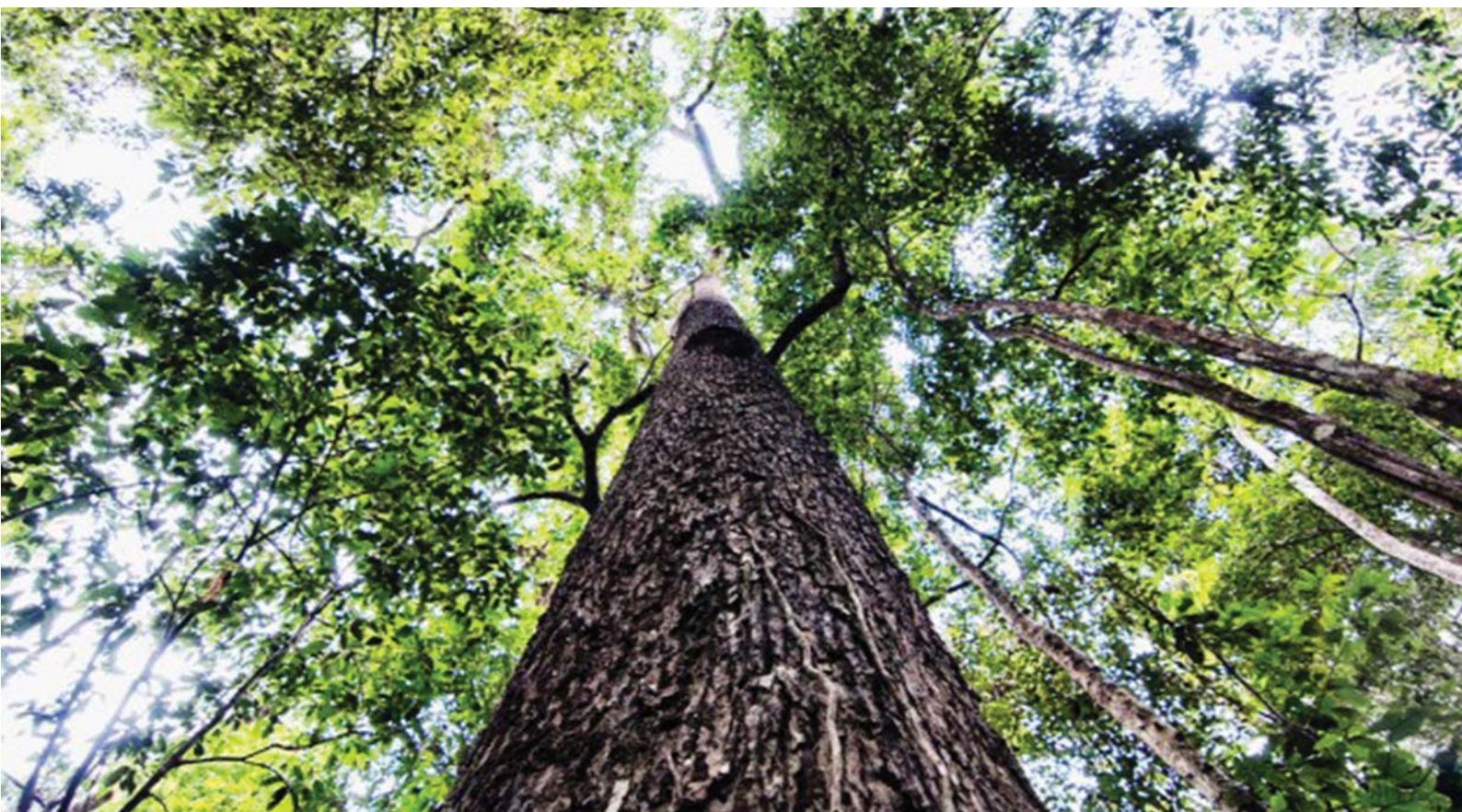
Segítsünk a fáknek a beton elleni háborúban! Az önkormányzatok a foghíjtelkeken építsenek játszótereket a gyerekeknek, pihenő kertet az időseknek! A legkapitalistább városok egyikében, Hongkongban a felhőkarcolók között mini botanikus kertek, parkok, zöldövezetek húzódnak meg. Ha ott lehet, akkor nálunk is lehet, csak akarni kell!

Az önkormányzat gondoskodjon arról, hogy két új fát ültessenek, ha valahol egy új parkolóhely létesül! Az iskolák udvarai ma többnyire csupaszak. Ültessünk fákat, virágokat! Miért nem gondolhatnák őket maguk a tanulók? Drága a víz? Igen, de ebben is segíthetne az önkormányzat!

Sok településen már ma is virágkosarakkal díszítik a fő utakat. Széppé, otthonossá válnak városaink, falvaink. Miért ne lehetne mindenütt ezt tenni?

Többségünk tudja, hogy a mai helyzet nem jó. Változtatni kell! De ehhez olyan önkormányzati képviselők kellene, akiket nem a pénz, nem a magáncégek pénzhétsége mozgat, hanem az ott lakó emberek sorsa.

A Munkáspárt ilyen párt, a mi képviselőink ilyen emberek. Ez jusson eszünkbe október 13-án!

A vonal másik végén is legyen valaki!

Bizonyára Önök is tapasztalták, hogy manapság, ha egy köz-hivatalt, bankot, biztosítót telefonon hívnak, a vonal másik végén egy gép jelentkezik. A gép felhívja a figyelmünket, hogy beszélgetésünket ilyen-olyan törvény alapján, amelyről nekünk fogalmunk sincs, magnóra veszik. Aztán hosszú percekben át tanácsokat ad, hogy a mi ügyünkben melyik gombot kell megnyomni. Ha véletlenül eltaláljuk, akkor újabb választási lehetőségek és így újabb gombnyomások következnek. Ha nem találjuk el, akkor kezdhetjük előlről. Igaz, többnyire van egy menekülési út: az egyik gomb megnyomása után egy élő munkatárs jelentkezik. Már amennyiben jelentkezik. Helyette többnyire itt is a gép beszél: Munkatársunk jelentkezéséig szíves türelmét kérjük. Ilyenkor többen a földhöz vágjuk a telefont.

Gondolhatnánk, hogy ez is a modern idők vagy éppen a kapitalizmus szükségszerű velejárója. De nem az! Minap a Dankó Rádióban egy Bécsben élő magyar hölgy beszélt, aki a bécsi városházán dolgozik. Mit csinál? – kérdezte a riporter. Telefonkezelő vagyok. – válaszolta. Még van ilyen munkakör? – csodálkozott el az újságíró. Aztán kiderült, hogy nem telefonközpontosról van szó, aki ide-oda kapcsolgat. Felkészült emberről van szó, aki meghallgatva az állampolgár konkrét ügyét, tudja, hogy a bécsi városháza 70 (!) osztálya közül melyik az illetékes, és oda kapcsolja az illetőt.

Jó lenne, ha a telefonvonal végén az önkormányzatokban lenne valaki. Valaki, akinek elmondhatjuk a bajunkat, valaki, aki a mai bürokrácia folyosói között eligazít bennünket. Az

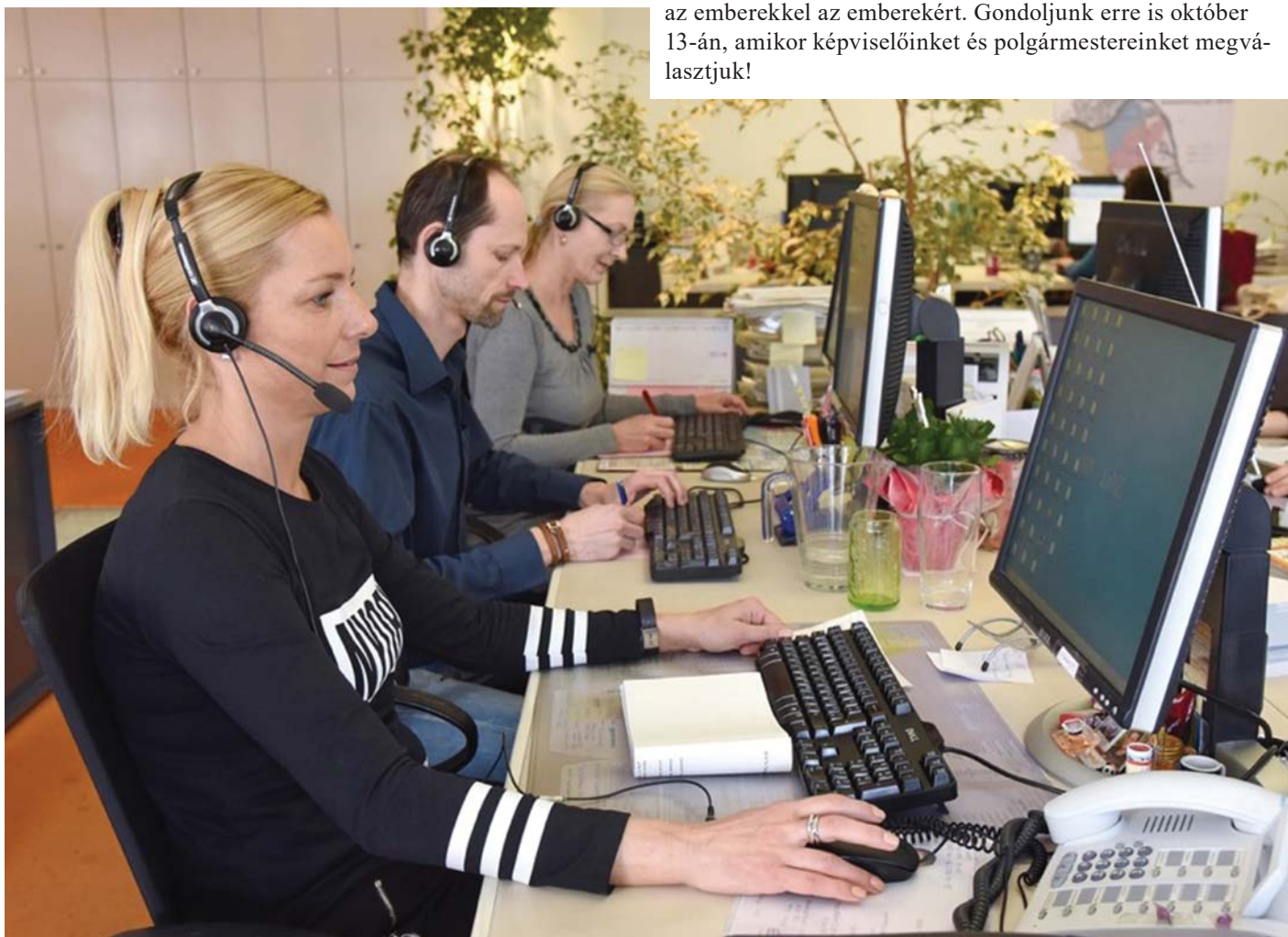
állampolgár persze rámehet a netre is, és keresgélhet ott is, de messze nem minden állampolgár tud bánni az internettel. Nem beszélve arról, hogy az még személytelenebb.

Az önkormányzatokban társadalmi segítő irodát kellene létrehozni. Olyan szolgáltatást, amely hét napon keresztül 0-24 órában az állampolgárok, azaz a mi rendelkezésünkre áll. A kazán általában nem munkaidőben romlik el, a vízvezeték sem ilyenkor törik el, hanem éjszaka vagy húsvétkor, amikor nincs hova fordulni.

A társadalmi segítő iroda összekapcsolhatná a telefonálót a megfelelő szakemberrel. Honnan lennének szakemberek a mai szakemberhiányos világban? Nos, az önkormányzat különböző kedvezményekkel kiépíthetne egy olyan szakembergárdát, amely expressz szolgáltatásként segítene az embereknek.

Ez csak néhány azon sok feladat közül, amelyeket a társadalmi segítő iroda elláthatna. Sokba kerül? Bizonyára nem kevés pénz kell hozzá. De ez a beruházás megtérül. Az emberek fogják érezni, hogy az önkormányzat nem egy távol lévő állami intézmény, hanem a falu, a város, a kerület saját ügyintézésének, az itt lakók szolgálatának eszköze.

A Munkáspárt ilyen önkormányzatokat szeretne. Emberieket az emberekkel az emberekért. Gondoljunk erre is október 13-án, amikor képviselőinket és polgármestereinket megválasztjuk!

Parkolás, korrupció, népi ellenőrzés

A parkolás minden modern városban gond, nem magyar sajátosság. A magyar sajátosság abban van, ahogyan mi megoldjuk, pontosabban szólva, nem oldjuk meg.

A parkolás az első perctől kezdve a pénzhajszó és a korrupció melegágya. A szocializmusban kevesebb autó volt, a parkolást az akkori autómennyiség mellett többé-kevésbé megoldották. A gond a rendszerváltás után jelent meg, amikor boldog-boldogtalan autót vett, újat vagy inkább jó régit, csak olcsó legyen jelszóval.

A városok társadalma új problémával került szembe. Hova tegyem az autót, lehetőleg úgy, hogy ne lopják el? Nyugaton akkoriban már régen parkolóházakat építettek, nálunk az üres telkeket alakították át parkolóvá. Ez általában egy laza kerítést és egy őrbódét jelentett.

A rendszerváltás utáni évtizedekben sűrűn váltogatták egymást a polgármesterek és más illetékesek, akiktől az engedélyek kiadása függött. Mondhatjuk, hogy innen indult el a korrupció? Mondhatjuk, tudjuk.

A rendszerváltás utáni politikai fejlődés torzulataként Budapesten 23 önkormányzat lett, minden önkormányzat teljes-teli volt lokálpatriotizmussal, helyi érdekekkel, és főleg rengeteg új politikai szereplővel, akik szerették volna aprópénzre váltani a megszerzett politika hatalmat. Mivel nem voltak egységes szabályok, mindenki a maga útját járta a parkolási témában is.

Egyre több helyen, egyre több utcán vezették be a fizetett parkolást. Az önkormányzat kijelölte a fizetett parkolási területeket, keresett egy céget, amely beszerezte és üzemeltette a parkolóórákat. Normális viszonyok között nem lett volna probléma. De a mi viszonyaink sohasem voltak normálisak.

Számos önkormányzatban politikai, hatalmi kérdéssé vált, hogy hol kell fizetni és hol nem, arról nem is beszélve, hogy ki kaphat felmentést a fizetés alól és ki nem. Politikai döntés volt az is, hogy melyik cég kapja a meg-

rendelést, azaz ki tesz szert busás haszonra. A parkolásban ugyanis viszonylag kevés munkával komoly pénzeket lehetett keresni.

A mostani zuglói parkolási panama valószínűleg nem egyedi ügy. Csak éppen ez került felszínre, vagy ezt hozták felszínre. A zuglói döntés nem csak a lehetséges korrupciós vonzatai miatt rossz. Azért is rossz, mert a fizetős zónából menekülő autósok tönkreteszik a nem fizetős utcák pázsitját, járdáit, virágait, nem beszélve a levegőről.

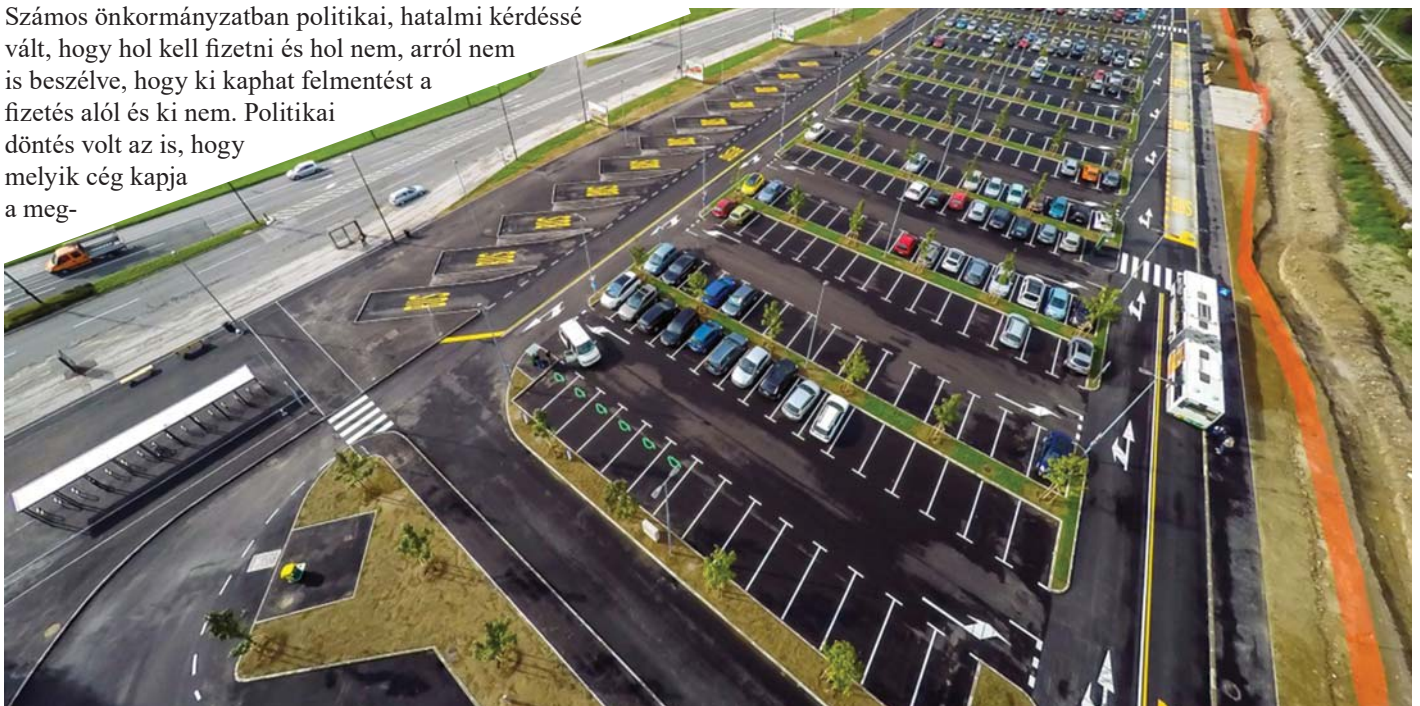
Budapesten egy egységes parkolási rendre van szükség, amely mindenütt érvényes. A parkolás rendjét, a részvevő cégek kiválasztását a lehető legnagyobb nyilvánosság és társadalmi ellenőrzés mellett kell megtenni. Ez az egyetlen út a helyi korrupció leküzdésére.

Az egységes budapesti szabályozás azért is kell, mert csak így lehet egész Budapest méreteiben megtervezni, hogy hova kell P+R parkolót létesíteni. A P+R parkolás, ugye, azt jelenti, hogy gépkocsival megyünk el a parkolóig, ahol biztonságosan és olcsón, lehetőleg ingyen, ott hagyhatjuk a kocsit, és tömegközlekedési eszközzel mehetünk tovább.

Az elmúlt években Budapesten nem nőtt, hanem csökkent a P+R parkolók száma. Nem építenek újakat, a régiok egy részét pedig hagyományos, drága parkolókká alakítják. Miért? A P+R parkoló az önkormányzatnak nem hoz hasznot, inkább csak gond van vele.

Kinek hoz? „Csak” a társadalomnak, az embereknek! Ez meg nem érdekli az önkormányzatok többségét. Ezt meg kell állítani, és újakat kell építeni.

Nos, így függ össze a parkolás, a korrupció és a népi ellenőrzés. A Munkáspárt rendet akar ezen a területen is, az emberek érdekében, a többség érdekében. Gondoljunk erre október 13-án!

Lakás olcsó lakbérrel, vagy csak álmodunk?

Nem, nem álmodunk! A mai viszonyban magas lakbéréket le lehet szorítani. De ehhez változásra van szükség. Az állam és az önkormányzatok törődjenek végre az emberekkel és építsenek bérlakásokat!

Igaz, rengeteg lakás épül országszerte, vannak állami támogatások is, mégis nagyon sok ember évekig, sőt évtizedekig kínlódik azért, hogy lakása vagy háza legyen. Nincsenek csodaszerek, de megoldás több is van. Az egyik az állami bérlakás építés.

Ha ma lakást akarunk, akkor vagy várunk, amíg a szülőktől vagy mástól megörököljük, vagy veszünk egyet. Ehhez viszont pénz kell, és nem is kevés. Lehet persze kölcsönt felvenni a banktól. Semmire a bank sem ad pénzt, az állandó munkaviszony mellett kell, hogy legyen valamennyi saját pénzünk is. Ha megkaptuk a hitelt, akkor jön évtizedeken át a visszafizetés.

Marad még egy lehetőség, nevezetesen a lakásbérlet. Ma a lakások túlnyomó többsége magántulajdonban van, és a tulajdonos dönti el, hogy mennyi a lakbér. A tulajdonos pedig nem szegénylős, az egekig szállnak a lakbérek.

A rendszerváltás, azaz 1989 előtt a lakások zöme állami, illetve önkormányzati tulajdonban volt. Az állam építette, a lakosok lakbért fizettek. Akkor is lehetett magánérőből vásárolni, építeni, de a lakások zöme bérlakás volt. A bérlakásnak sok előnye volt. A lakbért a legszegényebbek is ki tudták gazdálkodni a jövedelmükből. A másik, hogy a bérházak karbantartása, felújítása az állam, illetve az önkormányzat gondja volt.

1983 körül az akkori okosok úgy döntöttek, hogy az emberek vehessék meg a lakásukat. Az emberek örültek, mert a bérlakás viszonylag kis pénzért a tulajdonukká vált. Az állam is örült, mert az eladásból pluszbevételhez jutott. Valójában átverték az embereket. Senki sem mondta meg, hogy a bérházak üzemeltetése, karbantartása már nem az állam és az önkormányzat dolga, hanem az újdonsült tulajdonosoké. Budapesten és más városokban azért van sok lerobbant ház, azért járnak 50-60 éves liftek, mert a lakosoknak nincs pénzük a felújításra.

Aki tehát bérbe adja a lakását, igyekszik a lehető legtöbb lakbért kapni érte, és bizony egyetlen tulajdonos sem szegénylős. A lakbérek akkor csökkennének, ha az embereknek lenne más választási lehetőségük. Erre kell az állami és önkormányzati bérlakás építés. Ilyenkor az állam vállalja az építés költségét, övé a lakás, és ő adja bérbe. Ha sok lakás épül, akkor nagyobb a kínálat, lemennek a lakbérek.

Az állam és az önkormányzatok azonban évtizedek óta nem, vagy alig építenek bérlakásokat. Miért? Nos azért, mert kapitalizmus van, ahol a pénz az úr. Lakásokra szükség van, és építenek is lakásokat, de ezeket magánvállalkozók nagy haszon reményében építik. A cél nem az, hogy mi olcsó lakáshoz jusjunk, hanem az, hogy a cégek nagy profitra tegyenek szert.

Ezen kell változtatni! A törvényeket, rendeleteket emberek hozzák. Ezért kell olyan pártokat, olyan képviselőket küldeni az önkormányzatokba, akik megértik, érzik a társadalom gondjait és segíteni akarnak a polgároknak. A Munkáspárt ilyen párt, a mi képviselőink ilyen emberek. Munkáspárt, bérlakás, olcsó lakbér! Ez jusson eszünkbe október 13-án!

Autó, bicikli, olcsó közösségi közlekedés – melyiket szeressem?

Az autók legyőzték a városokat. A történelmileg kialakult utcák már nem viselik el az iszonyú autóáradatot. A csúcspont a városközpontokban lassan már egész nap tart. A levegő, a zaj elviselhetetlen. Idegesek vagyunk, dühösek. Az életünk válik mindennap nehezebbé.

Valójában persze nem az autók a hibásak. A modern tőkés ipar új hitet kényszerített ránk. Legyen saját autód, mert az a trendi, a jólét jele, attól lesz az élet gyorsabb, kényelmesebb! Természetesen van ebben igazság. Ki ne szeretné a kényelmet, a gyorsaságot? De másról van szó! Minél több autót gyárt az autógyártás, annál nagyobb a haszon, a profit. Minél több az autó, annál több üzemanyag fogy, és annál nagyobb az üzemanyagcégek bevétele.

A technikai fejlődést egyetlen állam, egyetlen önkormányzat sem tudja megállítani, és nem is kell. A kapitalizmusban a nagyvállalatok profitéhsége ellen is nagyon nehéz a küzdelem, megállítani ezt sem tudják. De korlátozni, szabályozni lehet! Az emberek életszükségleteit előtérbe helyezni szintén lehet!

Ha a közösségi közlekedés értelmes alternatívát, elfogadható megoldást jelent a saját autóban való utazással szemben, sok ember azt fogja választani. Ma Budapesten a busz, a villamos, a metró drága. Ma egy BKV-vonaljegy 350 forint, ha előre megvesszük. Ha a BKV-járataira vesszük már 450 forint. Már önmagában ez is csak pénzszerzés, és nem az embereket szolgálja.

Bécsben egy vonaljegy 2,40 euro, durván 756 forint. A magyar átlagbér mintegy ezer euro, az osztrák viszont 3 és félezer. Magyarán szólva a bécsi jegy a jövedelmekhez viszonyítva olcsóbb, mint a budapesti.

Az eljövendő budapesti önkormányzatnak olcsóbbá kell tennie a közlekedést. Ha olcsóbb lesz, az emberek szívesebben fognak átülni a kocsijukból a BKV-járataira.

Az olcsóbb jegy is vonzó. De nem kevésbé fontos, hogy a járművek tiszták, kulturáltak legyenek. A menetrendnek pontosnak kell lennie, igazodni a városi közlekedés többi szereplőjéhez.

A taxi nálunk luxuscikk. Sok világvárosban a tömegközlekedés része, ugyanúgy, mint a villamos vagy a trolis. 2018-ban a Fővárosi Önkormányzat rendeletben szabályozta a taxi árát. Az alapdíj 700 forint, a viteldíj kilométerenként 300 forint, a várakozás 75 forint percenként.

Nézzük Bécset! Az indulás itt drágább, mint Pesten, cirka 2 ezer forint, de a kilométerdíj csak 315 forint, a várakozás 145 forint. És mindez három és félszer nagyobb átlagjövedelem mellett.

A magyar taxizást a rendszerváltáskor teljesen privatizálták. Magántaxisok tömörülései küzdenek. Sok városban a világban egy cég működik, szigorú szabályok szerint, s főleg szorosan összehangolva a taxit a közlekedés más eszközeivel is.

Az autónak nem alternatívája a kerékpár, bármennyire is szeretnék ezt egyes körök elhitetni az emberekkel. A bicikli nem létszükséglet, hanem divat, és egyben óriási üzlet a gyártóknak.

Nagyon régen, amikor jóval kisebb volt a forgalom, gyalogos és jármű egy úton közlekedett. Amikor több lett a jármű, a gyalogos külön utat kapott, a járdát. A kerékpárosok számára az egyébként is szűk utakból vágnak ki darabokat, ami nehezíti és veszélyessé teszi a közlekedést. Nem kell utánozni a nyugat-európai nagyvárosokat!

Budapest belvárosában évtizedek óta próbálják korlátozni a forgalmat. Nem tudták! Hiányzott a politikai bátorság, az akarat arra, hogy szembe szálljanak az ellenérdekelt felekkel. Ezt is meg kell oldani.

Budapest és általában a városok közlekedésében nem lehet más szempont, mint a többség érdeke. Ha valamelyik kisebbség érdekei kerülnek előtérbe, akkor születnek a rossz döntések, beleértve a bicikliutakat, a belvárosi közlekedés megoldatlanságát.

E téren sürgős változás kell. De változtatni csak olyan önkormányzati képviselők tudnak, akik tudják és akarják képviselni a többség érdekeit. A Munkáspárt ilyen párt, a mi képviselőink ilyen emberek. Ez jusson eszünkbe október 13-án!

Az emberekkel az emberekért

Bizonyára Önök is olvastak már ilyen hirdetőt. Polgármester úr fogadóórája minden hónap 1. és 3. keddjén, 14-16 óra között, előzetes bejelentkezés alapján. Közömbös, hogy melyik kerületről van szó, a gyakorlat mindenütt hasonló.

Ebben a kerületben történetesen a Fidesz jelöltje lett a polgármester. Egy másik kerületben, ahol MSZP-s a polgármester, a fogadóóra minden hónap utolsó péntekén 8.00-10.00 óra között van. Itt sem lehet csak úgy odaállítani, előzetesen be kell jelentkezni.

Tarlós István főpolgármesternek nincs feltüntetett fogadóórája. Közmeghallgatáson lehet tőle kérdezni. Karácsony Gergely zuglói polgármesternek ugyan van fogadóórája (a kerületi honlap szerint), csak éppen nem tudni, hogy mikor. Ez utóbbi érthető is, hiszen Karácsony úrnak sok országos ügye mellett aligha marad ideje a kerület lakóira.

Mondhatjuk, hogy polgármester mindenütt csak egy van, sok a munkája. De kérem tisztelettel, éppen ez a munkája! Megoldani az itt élő emberek gondjait.

Végképpen érthetetlen az, hogy a képviselő urak és hölgyek, akikből van bőven, miért csak havonta egy-egy órát szánnak fogadóórára, azaz az állampolgárok meghallgatására és segítségére. Itt már a pártok között nincs különbség. Egyik pártnak sem ér meg az állampolgár egy órácskánál többet.

Aztán van még egy furcsaság. Az ellenzéki pártok önkormányzati képviselői általában a helyi párthelyiségben tartják a fogadóórájukat. Miért? Az állampolgár nem a pártemberhez megy, hanem a képviselőjéhez.

A miniszterelnök messze van az állampolgároktól. A polgármester és főleg a képviselők viszont nagyon közel. Ahol jól dolgoznak, valószínűleg a fogadóórától függetlenül is találkoznak az emberekkel. De, ahol nem dolgoznak jól, ott mi történik?

Az önkormányzati munka szolgálat, az emberek szolgálata. Legalábbis mi, a Munkáspárt így gondoljuk. Nem kötelező polgármesternek, képviselőnek lenni. De ha valaki vállalja, akkor csinálja huszonnégy órában! Az állampolgárral nem akkor kell találkozni, amikor én ráérek, hanem akkor, amikor az állampolgárnak szüksége van rám.

Ma minden önkormányzat honlapján elolvashatóak a testületi ülések anyagai. Elvben mindenki követheti a helyi hatalom munkáját. Vannak közmeghallgatások is, ahol elvben mindenki elmondhatja a véleményét. De ez is kevés. Az embereknek legyen joguk közvetlenül kérdezni bármelyik tisztségviselőtől és azonnal érdemi választ kapni rá. Legyenek társadalmi viták a település életéről!

Az önkormányzat legyen az emberekért! Dolgozzon az emberekkel együtt az emberek problémáinak megoldásáért! Az önkormányzatok fő ellenőre nem az állam valamelyik szerve kell, hogy legyen, hanem maguk az emberek! Ha népi ellenőrzés van, ha az emberek tudnak az önkormányzatok munkájáról, ha érdemi információkat kapnak, akkor nem lehet majd csalni, korrumpálódni, a társadalom pénzét magáncélra fordítani.

A Munkáspárt ilyen munkát akar végezni az önkormányzatokban. Gondoljunk erre október 13-án, és szavazzunk a Munkáspártra!

NA MI ÚJSÁG? (heti jegyzet)

Kónya Béla az ózdi közelet egyik közismert szereplője. Aktívan részt vesz civilszervezetek munkájában. Verseket és elemző műveket ír az ózdi emberek életéről. Mellesleg a Munkáspárt területi felelőse. Az idei választáson a Munkáspárt önállóan indul Ózdon is, nem csatlakozott semmilyen tömörüléshez.

Az augusztusi hóhullámokba már választási ózon vegyül.
Vele az ígérvények listája, napról napra, igen csak bővül.
Emelt fizetések a védőnőknek, emeltebb hang a jelölteknek,
Nagyobb hangsúlyt adva, a regnáló „kormányzati brendeknek”!
Nem fukarkodnak a haveri fizetésekkel, sem a kítüntetésekkkel,
De úgyszintén nem spórolnak az ellenfeleket lejárató jelzőkkel.

Szűk környezetemben, egyre többen kérdeznek egyenesbe,
Mért nem léptem be én is az „Ózdi Szivárvány Egyesületbe”?
Válaszom, úgy látom, nem nagyon talál értő fülekre,
Bár, már a kérdezőim szándéka sem teljesen őszinte.
Pedig, ennek a megértéséhez, nem igen kell egyetem,

Hogy eleve már el sem indulunk, egy olyan versenyen,
Ahol minden versenytársnak egy és ugyanaz a „szponzora”,
Csupán, csak a látszat kedvéért, más színű az induló trikója.
„Narancsmentes” indulóknak, összejöttek egy „brahis szövetség”,

Ál naiv, mi több, álszent taktikájukra, nincsen semmi mentség!
Napjainkra, nem csak a termőföld és a termése lett másé,
Íme, most ért véget a rablóhadjárat, a „rendszerátváltás”!
De nem állt meg ám a harács, az anyagi javak leltáránál,
„Telibe tarolást” csináltak, az „össznépi szürke állománynál”.
Az internettel operálták a „szellem teljes gyarmatosítását”,
Mindent tudnak, a zsebed nagyságát, a hálósobád titkát.

Az őszi választás előtt meg még, előadják a királydrámát,
Néha képes vagy még elhinni azt is, hogy javadat akarják,
A függöny mögött meg a „cukor szerepeket” osztogatják.
Egyik legbájosabb színdarab, a „demokratikus választás”,
A „súgólyukból” jön a káder csinálás, avagy, a nyuvasztás!
Multi cégek úgy játszanak a vezető posztokkal, figurákkal,
Mint az oroszok, az „átkosban, a Kádári káder” politikával.

A kenyér ünnepén, van, akik azt szegik, vagy az adott szót,
Vannak akik színre viszik, s játsszák, meg akik nyalják a „sót”.
De bízunk benne, hogy egyszer tartósabb lesz ez a kenyér
Amikor a dolgosabb lesz a túlsúlyban, s nem az, aki henyél!

Barabás György polgármester-jelölt
Budapest, 04 kerület

Fehérvári Zsolt polgármester-jelölt
Budapest, 08 kerület

Fléger Tamás polgármester-jelölt
Budapest, 09 kerület

Kerezi László polgármester-jelölt
Budapest, 10 kerület

Munkáspártot az önkormányzatokba

Benyovszky Gábor polgármester-jelölt
Budapest, 11 kerület

Koch János polgármester-jelölt
Budapest, 14 kerület

Karacs Lajosné polgármester-jelölt
Budapest, 15 kerület

Wolf József polgármester-jelölt
Budapest, 21 kerület